

# การศึกษาเชิงประวัติของคำว่า ไหน

A DIACHRONIC STUDY OF /nǎy/

## อันธิกา ธรรมเนียม

นิสิตปริญญาโทบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์ คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

E-mail : unthika54@gmail.com

## ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พุทธชาติ โปธิบาล

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

E-mail : fhumpcpb@ku.ac.th

## ดร. นัทธชนัน นาดประทาน

อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาศาสตร์

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

E-mail : fhumnkn@ku.ac.th

## บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาชนิดคำ หน้าที่ และความหมายของคำว่า ไหน ตั้งแต่สมัยสุโขทัย จนถึงปัจจุบัน เก็บข้อมูลจากการสุ่มตัวอย่างเอกสารประเภทร้อยแก้วที่ตีพิมพ์ใน 6 ช่วงสมัย ได้แก่ สมัยสุโขทัย สมัยอยุธยา สมัยรัชกาลที่ 1 - 4 สมัยรัชกาลที่ 5 - 8 สมัยรัชกาลที่ 9 - พ.ศ. 2525 และสมัยปัจจุบัน (พ.ศ. 2526 - 2557) การวิเคราะห์ชนิดคำ หน้าที่ และความหมาย ใช้เกณฑ์ทฤษฎีไวยากรณ์ฟังก์ชัน - ศัพท์การก เกณฑ์หน้าที่ทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ และสัมพันธสาร และเกณฑ์คุณสมบัติของคำนาม ตามลำดับ ผลการวิจัยปรากฏว่า ไหน เริ่มใช้ในสมัยรัชกาลที่ 1 - 4 กล่าวคือ ด้านชนิดคำนั้น ไหน ใช้เป็นคำคุณศัพท์ก่อน จากนั้นจึงใช้เป็นคำนามและ ใช้เป็นคำวิเศษณ์ด้วย ด้านหน้าที่ ไหน ทำหน้าที่แสดงความไม่ชี้เฉพาะก่อน จากนั้นจึงทำหน้าที่ถามและเชื่อมสัมพันธสารด้วย และด้านความหมาย ไหน มีความหมาย 'ไม่อ้างอิงและชี้เฉพาะ' ก่อน จากนั้นจึงมีความหมาย 'อ้างอิงแต่ไม่ชี้เฉพาะ' 'อ้างอิง และชี้เฉพาะ' 'ถึงอย่างไร' และ 'อีก' ด้วย

**คำสำคัญ:** การศึกษาเชิงประวัติ คำว่า ไหน

## ABSTRACT

This research is aimed to analyze the part of speech, the function and the meaning of /nǎy/ from Sukhothai period up to the present. Data used is randomly selected from prose writing documents in six periods, namely, Sukhothai, Ayutthaya, the reigns of King Rama I - IV, the reigns of King Rama V - VIII, the reign of King Rama IX - 1982, and the period of 1983 - the present (2014). Data were analyzed by lexicase - dependency grammar, pragmatic and discourse function, and noun features, respectively. The research findings show that /nǎy/ occurred in the reign of King Rama I - IV as an adjective first, and then was also used as a noun and an adverb. Regarding

its function, /nǎy/ functioned as an indefiniteness expression first, and then as an interrogative expression and a discourse marker. Regarding its meaning, /nǎy/ meant 'non-referent and indefinite' first, and then 'referent and indefinite', 'referent and definite', 'however' and 'moreover' are also found.

KEYWORDS: Diachronic study, /nǎy/

## ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน (2542) กล่าวว่า ไหน เป็นคำวิเศษณ์ใช้ประกอบคำอื่นเพื่อแสดงความสงสัย หรือคำถาม เช่น อันไหน ที่ไหน แต่นักภาษาศาสตร์หลายท่าน ได้แก่ บรรจบ พันธุเมธา (2541) กำชัย ทองหล่อ (2550) พระยาอุปกิตศิลปสาร (2546) และ นววรรณ พันธุเมธา (2551) จัดให้ ไหน เป็นได้ทั้ง คำสรรพนาม และคำวิเศษณ์ ในกรณีที่เป็นคำสรรพนาม ไหน เป็นทั้งอนิยมสรรพนาม และพจน์สรรพนาม เป็นอนิยมสรรพนาม หรือสรรพนามไม่ชี้เฉพาะ เมื่อปรากฏในประโยคบอกเล่า และ ประโยคปฏิเสธ เป็นพจน์สรรพนาม หรือสรรพนามที่ชี้แทน คำนาม เมื่อปรากฏในประโยคคำถาม ในกรณีที่เป็นคำวิเศษณ์ ไหน เป็นทั้งอนิยมวิเศษณ์ และพจน์วิเศษณ์ เป็นอนิยมวิเศษณ์ หรือวิเศษณ์บอกความไม่ชี้เฉพาะ เมื่อปรากฏในประโยคบอกเล่า และประโยคปฏิเสธ เป็นพจน์วิเศษณ์หรือวิเศษณ์ที่ใช้ประกอบการถาม เมื่อปรากฏในประโยคคำถาม ดังตัวอย่าง

- (1) แม่จะไปไหน (พจน์สรรพนาม)
- (2) แม่ไปไหน ไม่มีใครรู้ (อนิยมสรรพนาม)
- (3) เขาชอบคนไหน (พจน์วิเศษณ์)
- (4) เขาจะชอบคนไหนก็ได้ (อนิยมวิเศษณ์)

นอกจากนี้ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2553) วิเคราะห์ให้ ไหน เป็นคำคุณศัพท์ ตามเกณฑ์การจำแนกชนิดคำของทฤษฎี ไวยากรณ์พึ่งพาศัพท์การก (Lexicase Dependency Grammar) ที่ใช้เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์ในการจำแนกชนิดคำ ซึ่งจากการวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์ข้างต้น อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2553) จัดให้ ไหน เป็นคำคุณศัพท์ เนื่องจาก เป็นคำที่ปรากฏร่วมกับ คำนาม เช่น คนไหน พวกไหน ชาวไหน สถานที่ไหน และต้องไม่ปรากฏกับคำว่า ไม่ และคำว่า นี้ กล่าวคือ ไม่สามารถพูดว่า ไม่ไหน หรือ ไหนนี้ ได้ โดยในการปรากฏร่วมกับคำนาม ไหน ต้องปรากฏหลังคำนามเสมอ

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบว่า ในปัจจุบัน นอกจากไหนจะเป็นคำคุณศัพท์แล้ว เมื่อพิจารณาตามเกณฑ์การจำแนกชนิดคำของอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2553) ไหน ยังเป็นคำนาม และคำวิเศษณ์ได้อีกด้วย ดังตัวอย่าง

(5) เขาไปไหนก็ไม่บอก

(6) การเลี้ยงสัตว์ไม่ใช่เรื่องง่าย ไหนจะต้องฉีควัคซีน  
ไหนจะต้องดูแลความสะอาด

จะเห็นได้ว่า ไหน ใน (5) ตามเกณฑ์ของ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2553) จัดเป็นคำนาม เนื่องจากอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2553) กล่าวว่า คำนาม คือ คำที่สามารถปรากฏหน้ากริยาหลังกริยา หรือหลังบุพบท และหน้าคำคุณศัพท์ได้ แต่ไม่สามารถปรากฏหลังคำว่า ไม่ ได้ ซึ่ง ไหน ใน (5) มีคุณสมบัติดังที่กล่าวมาทุกประการ ในขณะที่ ไหน ใน (6) เป็นคำวิเศษณ์ เนื่องจากอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2553) กล่าวว่า คำวิเศษณ์ คือ คำที่สามารถปรากฏหน้ากริยา หรือหลังกริยาได้ แต่ไม่สามารถปรากฏหลังคำว่า ไม่ ได้ ซึ่ง ไหน ใน (6) มีคุณสมบัติดังกล่าวมาทุกประการ กล่าวได้ว่า ไหน ในปัจจุบัน เป็นได้ สามชนิดคำ ได้แก่ คำนาม คำคุณศัพท์ และคำวิเศษณ์ แต่เมื่อพิจารณา ไหน จากเอกสารสมัยรัชกาลที่ 3 ด้วยเกณฑ์ของ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2553) พบว่า ไหน ในสมัยดังกล่าว เป็นเพียงคำสรรพนาม และคำคุณศัพท์เท่านั้น ดังตัวอย่าง

(7) ทรงตรัสถามถึงท้าวพระกรุณาว่าล่องลงไปถึง  
ไหนแล้ว (หลวงอุดมสมบัติ, 2530: 112)

(8) ตรัสถามว่ามันจะยกเพิ่มเติมมาอีก มันจะเข้ามา  
ทางไหน จัดแจงตั้งทัพปิดทางไว้อย่างนี้ ทำรั้วขากหรือไม่  
(หลวงอุดมสมบัติ, 2530: 112)

นอกจากนี้ยังพบว่า ในปัจจุบัน ไหน ไม่ได้มีหน้าที่เพียงแสดงคำถาม หรือแสดงความไม่ชี้เฉพาะ ตามที่นักภาษาศาสตร์ในอดีตเคยกล่าวไว้เท่านั้น แต่ทำหน้าที่เชื่อมสัมพันธ์สารอีกด้วย

อีกทั้งในบางบริบท โทณ ก็ไม่ได้มีความหมายบอกความไม่ชี้เฉพาะ แม้จะปรากฏในประโยคบอกเล่าก็ตาม ดังใน (6) แสดงให้เห็นว่า โทณ ในปัจจุบัน ต่างจากอดีตเป็นอย่างมาก ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัย จึงสนใจที่จะศึกษานิตคำ หน้าที่ และความหมาย โทณ ตั้งแต่อดีต ถึงปัจจุบัน เพื่อให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงนิตคำ หน้าที่ และความหมายของคำในภาษาไทย และเพื่อเป็นแนวทาง ในการศึกษาภาษาศาสตร์เชิงประวัติในคำประเภทอื่นต่อไป

## วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษานิตคำ หน้าที่ และความหมาย ของ โทณ ตั้งแต่สมัยสุโขทัย ถึงปัจจุบัน (พ.ศ. 2557)

## สมมติฐานของการวิจัย

1. โทณ เป็นได้ 3 นิตคำ ได้แก่ คำนาม คำคุณศัพท์ และคำวิเศษณ์ โดยปรากฏเป็นคำนามก่อน จากนั้นเป็นคำคุณศัพท์ และคำวิเศษณ์ด้วย
2. โทณ มี 3 หน้าที่ ได้แก่ แสดงความไม่ชี้เฉพาะ แสดงการถาม และเชื่อมสัมพันธ์ โดย แสดงความไม่ชี้เฉพาะ ก่อน จากนั้นแสดงการถาม และเชื่อมสัมพันธ์ด้วย
3. โทณ มี 5 ความหมาย ได้แก่ 'ไม่อ้างอิงและชี้เฉพาะ' 'อ้างอิงแต่ไม่ชี้เฉพาะ' 'อ้างอิงและชี้เฉพาะ' 'ถึงอย่างไร' และ 'อีกทั้ง' โดยมีความหมาย 'ไม่อ้างอิงและชี้เฉพาะ' ก่อน จากนั้นมีความหมาย 'อ้างอิงแต่ไม่ชี้เฉพาะ' 'อ้างอิงและชี้เฉพาะ' 'ถึงอย่างไร' และ 'อีก' ด้วย

## ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาเฉพาะ โทณ ในภาษาเขียนที่เอกสารประเภท ร้อยแก้วเท่านั้น
2. แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย
  - 2.1 เกณฑ์การจำแนกนิตคำของทฤษฎีไวยากรณ์ ฟิงพาศ์พทกรก (Lexicase Dependency Grammar) เป็นการจำแนกนิตคำโดยใช้เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์ กล่าวคือ เกณฑ์การปรากฏร่วม (Co - Occurrence) และเกณฑ์ การกระจายคำ (Distribution) การปรากฏร่วม หมายถึง การที่ คำชนิดนี้ต้องปรากฏกับคำชนิดนั้น และไม่ปรากฏกับคำชนิดอื่น

ส่วนการกระจายคำ หมายถึงคำชนิดนี้ต้องปรากฏข้างหน้า หรือข้างหลังคำชนิด

2.2 เกณฑ์หน้าที่ทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatic Function) เป็นเกณฑ์หน้าที่ของคำการสื่อสารว่า ทำหน้าที่ใด ในการสื่อสาร และเกณฑ์หน้าที่ทางสัมพันธ์สาร (Discourse Function) หมายถึง หน้าที่ของคำเมื่อไปปรากฏอยู่ในสัมพันธ์สาร

2.3 แนวคิดของ Givon (1979: 387-404) ที่เสนอ คุณสมบัติในการจำแนกคำนามไว้ 2 คุณลักษณะ ได้แก่การอ้างอิง (Referentiality) คือ การที่ผู้พูดเจตนา อ้างถึง หรือ หมายถึง โดยใช้คำนามนั้นอ้างอิงในโลกแห่งความเป็นจริงหรือมีปรากฏใน บริบท ใช้สัญลักษณ์ และ การชี้เฉพาะ (Definiteness) คือ การที่ผู้พูดสันนิษฐานว่าผู้ฟังสามารถระบุสิ่งที่คำนามนั้นอ้างอิง ในโลกแห่งความเป็นจริงหรือมีปรากฏในบริบท

## วิธีดำเนินการวิจัย

แบ่งออกเป็น 6 หัวข้อ ดังนี้

1. **สำรวจเอกสาร หนังสือ และวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง กับงานวิจัย**

2. **กำหนดโครงร่างและเนื้อหาของการวิจัย** ดังนี้

3. **เก็บรวบรวมข้อมูลภาษา**

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยเก็บรวบรวมจากเอกสารตาม ช่วงสมัย 6 สมัย โดยพิจารณาตามสมัยทางประวัติศาสตร์ ตามประเภท และจำนวนของเอกสาร ดังนี้

สมัยสุโขทัย (พ.ศ. 1781 - พ.ศ. 1981)

สมัยอยุธยา - ธนบุรี (พ.ศ. 1893 - พ.ศ. 2325)

สมัยรัชกาลที่ 1 - 4 (พ.ศ. 2326 - พ.ศ. 2411)

สมัยรัชกาลที่ 5 - 8 (พ.ศ. 2412 - พ.ศ. 2489)

สมัยรัชกาลที่ 9 - 2525 (พ.ศ. 2489 - พ.ศ. 2525)

สมัยปัจจุบัน (พ.ศ. 2526 - พ.ศ. 2557)

4. **คัดเลือกเอกสาร**

ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะเอกสารที่ใช้ภาษาร้อยแก้ว โดยแต่ละสมัยมีการคัดเลือกเอกสาร ดังนี้

**สมัยสุโขทัย** ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากประชุมศิลปาจารย์ภาค 7 (คณะกรรมการชำระประวัติศาสตร์ไทย, 2534) เฉพาะที่เป็น อักษรไทย ไม่ขำรดมากนัก และได้รับการตรวจสอบจาก กรมศิลปากร ว่าจารึกในสมัยสุโขทัย

**สมัยอยุธยา - ธนบุรี** ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากเอกสารที่ใช้ภาษาร้อยแก้วทั้งหมดเท่าที่รวบรวมได้ ได้แก่ ประชุมจดหมายเหตุสมัยอยุธยา (คณะกรรมการจัดพิมพ์เอกสารทางประวัติศาสตร์และโบราณคดี, 2510) คำให้การขุนหลวงหาวัด (คณะกรรมการหอพระสมุดวชิรญาณ, 2510) ประชุมหมายรับสั่งภาค 1 (คณะกรรมการจัดพิมพ์เอกสารทางประวัติศาสตร์, 2523)

**สมัยรัชกาลที่ 1 - 4** สมัยนี้เป็นสมัยที่มีเครื่องพิมพ์ใช้ครั้งแรก และภาษาอังกฤษเริ่มมีบทบาทสำคัญในสังคม นอกจากนี้ยังมีเอกสารที่หลากหลายขึ้น เอกสารที่ใช้ได้แก่ กฎหมายตราสามดวง (กรมศิลปากร, 2521) ประชุมหมายรับสั่งภาคที่ 2 (คณะกรรมการ จัดพิมพ์เอกสารทางประวัติศาสตร์, 2523) ประชุมหมายรับสั่งภาคที่ 3 (คณะกรรมการ จัดพิมพ์เอกสารทางประวัติศาสตร์, 2523) จดหมายเหตุรัชกาลที่ 3 (คณะกรรมการจัดพิมพ์หนังสือหอสมุดแห่งชาติ, 2530) และประชุมพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ 4 (พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว, 2521) จดหมายเหตุหลวงอุดมสมบัติ (หลวงอุดมสมบัติ, 2530)

จากนั้นผู้วิจัยสุ่มเก็บข้อมูลเฉพาะบางหน้าตามจำนวนหน้าของเอกสาร หากเอกสารมีจำนวนไม่เกิน 100 หน้า สุ่มเก็บทุก 5 หน้า จำนวนไม่เกิน 200 หน้า สุ่มเก็บทุก 10 หน้า จำนวนไม่เกิน 300 หน้า สุ่มเก็บทุก 15 หน้า และจำนวนไม่เกิน 400 หน้า สุ่มเก็บทุก 20 หน้า

**สมัยรัชกาลที่ 5 - 8** สมัยนี้เป็นสมัยที่มีนวนิยาย และหนังสือพิมพ์เป็นครั้งแรก การคัดเลือกเอกสาร ผู้วิจัยจับฉลากประเภทของเอกสารที่ใช้เป็นแหล่งข้อมูลก่อน จากนั้นจับฉลากรายชื่อเอกสาร ซึ่งได้เอกสารดังนี้ จดหมายเหตุพระราชกิจรายวัน (พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว, 2512) ความไม่พยายบาท (นายสำราญ, 2544) สาส์นสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์ และสมเด็จพระบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ, 2505) จดหมายจางวางหั่ว (กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์, 2533) ข้างหลังภาพ (ศรีบูรพา, 2536) ความทรงจำดำรงราชานุภาพ (กรมพระยาดำรงราชานุภาพ, 2516) จากนั้นสุ่มเก็บข้อมูลเฉพาะบางหน้า เช่นเดียวกับสมัยรัชกาลที่ 1-4

**สมัยรัชกาลที่ 9 - พ.ศ. 2525** เหตุที่ผู้วิจัยแยกเอกสารสมัยรัชกาลที่ 9 เป็น 2 ช่วง โดยเลือกจัดสมัยของเอกสารในสมัยนี้ ซึ่งเป็นช่วงต้นไว้แค่ปี 2525 เพราะในปี พ.ศ 2525 ได้มีการตีพิมพ์

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานขึ้น โดยเป็นการรวบรวมคำศัพท์ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2519 - 2525 ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่มีในช่วงต้นรัชกาลที่ 9 ผู้วิจัยสุ่มคัดเลือกชื่อเอกสารเช่นเดียวกับในสมัยรัชกาลที่ 5 - 8 เอกสารที่ใช้เป็นแหล่งข้อมูล ได้แก่ หนังสือพิมพ์ 3 ฉบับ วารสารวิชาการ 2 ฉบับ หนังสือเมื่อข้าพเจ้าจากสยามสู่สวีเดน (พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช, 2515) นวนิยายสี่แผ่นดิน (ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช, 2010)ปราบพยศ (ศรีบูรพา, 2529) คำพิพากษา (ชาติ กอบจิตติ, 2533) จากนั้นสุ่มเก็บข้อมูลเฉพาะบางหน้า เช่นเดียวกับสมัยรัชกาลที่ 1 - 4

**สมัยปัจจุบัน (พ.ศ. 2526 - 2557)** ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากเอกสารประเภทเดียวกับสมัยรัชกาลที่ 9 - พ.ศ. 2525 ได้แก่ วารสาร 3 ฉบับ หนังสือพิมพ์ 4 ฉบับ นวนิยายน้ำใสใจจริง (ว. วิจิตรกุล, 2536) นวนิยายปีกแดง (วินทร์ เลียววารินทร์, 2545) จากนั้นสุ่มเก็บข้อมูลเฉพาะบางหน้าเช่นเดียวกับ สมัยรัชกาลที่ 1 - 4

## 5. บันทึกรวบรวมข้อมูล

บันทึกข้อมูลแต่ละช่วงสมัย โดยบันทึกปริบท หรือ ประโยคที่อยู่แวดล้อมคำว่า ไทน์ ด้วย

จากการรวบรวมข้อมูล พบว่า ไทน์ มีการประกอบรูปคำ 2 ประเภท ได้แก่ ไทน์ ที่ปรากฏลำพัง ซึ่งเรียกว่า คำเดี่ยว และ ไทน์ ที่ปรากฏเป็นส่วนประกอบกับคำอื่น โดยอาจเป็นไปได้ 2 กรณี คือ เป็น ไทน์ ที่ไปประกอบกับคำอื่น หรือ เป็น ไทน์ ที่เป็นคำประสม ในการตัดสินใจว่าเป็นคำประสมหรือไม่นั้น ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ขององงค์ เที่ยงกุล (2525: 37-39) และเกณฑ์ของอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, กิติมา อินทร์พรหม และณัฐภูมิ ไชยเจริญ (2554:148) ในการวิเคราะห์ ดังนี้

1. คำประสม เป็นคำที่มีความหมายใหม่ที่เป็นความหมายเดียว เช่น ทางเสื่อ ที่มีความหมายถึงเครื่องถักยัดเรือ ซึ่งเป็นความหมายใหม่และเป็นความหมายเดียว ไทน์ ที่เป็นคำประสม เช่น แคไทน์ ดังตัวอย่าง

สิ่งที่หายไปพร้อมกับเงินก้อนนั้นก็คือสมุद्रายชื่อสมาชิกของเรา รู้ไหมว่ามันสำคัญแคไทน์ (วินทร์ เลียววารินทร์, 2545: 14)

จากตัวอย่าง แคไทน์ มีความหมายแสดงถึงปริมาณ ซึ่งเป็นความหมายใหม่ และเป็นความหมายเดียว

2. คำประสม ไม่สามารถแบ่งแยกหรือแทรกคำใดคำหนึ่งลงไปอีกได้ เช่น แม่ทัพ ไม่สามารถแทรกคำใดลงไปอีกได้

ไม่สามารถแทรกว่า แม่(ของ)ทัพ ได้ ไทน์ ที่เป็นคำประสม เช่น  
แคไทน์ ดังตัวอย่าง

สิ่งที่หายไปพร้อมกับเงินก้อนนั้นก็คือสมุดรายชื่อสมาชิก  
ของเรา รู้ไหมว่ามันสำคัญแคไทน์ (วินทร์ เลียววารินทร์, 2545: 14)

จากตัวอย่าง แคไทน์ ไม่สามารถแบ่งแยก หรือมีคำอื่น  
แทรกได้ เช่นไม่สามารถแทรก อย่าง เป็น แค(อย่าง)ไทน์ ได้  
จึงจัดเป็นคำประสม

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังให้ คำซ้ำ เป็นคำประสมประเภทหนึ่ง  
ตามแนวคิดของอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์และคณะ (2554: 148)  
เนื่องจากคำซ้ำ ก่อให้เกิดความหมายใหม่เช่นเดียวกับคำประสม

ผลการวิเคราะห์พบว่า ไทน์ มีทั้งหมด 7 รูปคำ จำแนก  
ตามการประกอบรูปคำได้ 2 ประเภท คือ คำเดี่ยว ได้แก่ ไทน์  
และคำประสม ได้แก่ ที่ไทน์ แคไทน์ เพียงไทน์ อย่างไทน์ อันไทน์  
และไทน์ๆ

## 6. วิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ชนิดคำ วิเคราะห์หน้าที่ และวิเคราะห์  
ความหมาย

## ผลการวิจัย

**ชนิดของคำ** ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ของอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์  
(2553) ในการวิเคราะห์ชนิดคำ พบว่า ไทน์ เป็นได้คำ 3 ชนิด  
ดังนี้

1. **คำนาม** คือ คำที่ปรากฏกับคำว่า ไม่ ไม่ได้  
แต่ปรากฏหน้าคุณศัพท์ได้ ปรากฏหน้าคำกริยา หลังคำกริยา  
หรือหลังคำบุพบทได้ โดยคำนามในที่นี้ หมายถึงรวมถึงคำ  
สรรพนามด้วย

ไทน์ ที่เป็นคำนาม ได้แก่ ไทน์ ที่ไทน์ เพียงไทน์ แคไทน์  
อย่างไทน์ อันไทน์ สิ่งไทน์ ไทน์ๆ ดังตัวอย่าง

(9) ถ้าจะมีผู้ถามว่า ตำราพิพากษาความเป็นยุตติธรรม  
แลอักษรนี้เกิดมาแต่ไทน์ ทำไม่ถึงเหมือนกันทุกบ้านทุกเมือง  
(พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว, 2521:130)

(10) คุณบ้ำเที่ยงเตรียมจะลงโทษ เรียกคุณแก้วแก่  
ที่ได้ไปกับฉันทมาถามว่า ฉันทไปเที่ยวแหวเวียนเสียที่ไทน์ (กรมพระยา  
ดำรงราชานุภาพ, 2516: 24 )

(11) "ขอบอย่างไทน์ พลอย" เจ้าคุณพ่อกถามเบาๆ  
อีกครั้งหนึ่ง (ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช, 2496: 115)

(12) ลองชิมมาซิ อันไทน์สวย หยิบออกมาวางไว้ใน  
จานนั้นแหละ (ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช, 2496: 56)

(13) ถ้าอย่างนั้นก็ไปหัดพายเรือให้เป็นที่ไ่นสระ วันหลัง  
จะได้พายเรือไปเที่ยวไทน์ๆ ด้วยกัน (ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช, 2496:  
237)

(14) ถึงแม้งานจะสนุกเพียงไทน์ เจ้าของงานและแขก  
จะดีต่อเราสักเพียงไร ข้าพเจ้าก็ไม่ไหว (พระบาทสมเด็จพระ  
พระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช, 2515: 21)

(15) สำหรับการแก้ไข พ.ร.บ. อ้อยและน้ำตาลจะดูทั้ง  
ระบบว่าสิ่งไทน์จะเหมาะสม (ตั้งราคาอ้อย 800 บาทต่อตัน, 2548:  
11)

(16) ลองจินตนาการดูว่าเราจะแข็งแคไทน์หากต้อง  
จ่ายเงินค่ากระเช้า 1160 เยน เพื่อหวังขึ้นไปชมวิวยามค่ำคืน  
บนภูเขาฮาโดเกะ (ขติยา มหาสิทธิ์, 2557: 17)

จาก (9) - (16) ไทน์ ที่ไทน์ เพียงไทน์ สิ่งไทน์ แคไทน์  
อย่างไทน์ อันไทน์ ไทน์ๆ เป็นคำนามเนื่องจากทุกคำปรากฏกับ  
คำว่า ไม่ ไม่ได้ แต่ปรากฏหน้าคำกริยา หลังกริยา หลังคำบุพบทได้

2. **คำคุณศัพท์** คือ คำที่ไม่ปรากฏกับคำว่า ไม่ และ  
คำว่า นี้ และปรากฏหลังคำนามเสมอ เช่น นี้ นั้น อื่น ต่างๆ  
ใดๆ เป็นต้น

ไทน์ ที่เป็น คำคุณศัพท์ ได้แก่ ไทน์ และที่ไทน์  
ดังตัวอย่าง

(17) มันจะเข้ามาทางไทน์ จัดแจงตั้งทัพปิดทางไว้อย่างนี้  
ทำรั้วขวางหรือไม่ (หลวงอุดมสมบัติ, 2530: 80)

(18) ผู้ร้ายในตอนนี้ ก็ไม่ใช่ใครที่ไทน์ เป็นผู้ช่วยผู้กำกับฯ  
มุ่ม ประภาสิต กิ่งศักดิ์ (อังคาร ชมพู่, 2528: 14)

จาก (17) - (18) ไทน์ ที่ไทน์ เป็นคำคุณศัพท์  
เนื่องจากไม่สามารถปรากฏกับคำว่า ไม่ และ นี้ ได้ และปรากฏ  
หลังคำนาม

3. **คำวิเศษณ์** คือคำที่ไม่ปรากฏกับคำว่า ไม่ และ นี้  
แต่ปรากฏหน้าหรือหลังคำกริยา เช่น คำว่า จะ ไม่ คง ก็ ฟึ่ง  
ที่ปรากฏหน้ากริยา และ กัน แล้ว เอง ที่ปรากฏหลังกริยา เป็นต้น  
ไทน์ ที่เป็นคำวิเศษณ์ ได้แก่ ไทน์ และ ไทน์ๆ ดังตัวอย่าง

(19) ขณะนี้กรุงเทพฯมหานครของข้าพเจ้า กำลังจะเป็น  
พื้นที่สีเขียว ไทน์จะเลือกตั้งซ่อมผู้แทน ไทน์จะเลือกตำแหน่ง  
ผู้ว่าฯกทม (เจาะเกราะ, 2528: 8)

(20) ไท่ ๆ ก็เปลี่ยนการปกครองมานานจนเป็นสังคมนิยมแล้ว หวังว่าจะเป็นสังคมนิยมตัวอย่างที่อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไว้ได้ พร้อมๆ กับก้าวไกลไปทางความเสมอภาพ (ยั่วให้แย้ง, 2532: 7)

จาก (19) - (20) ไท่ และ ไท่ ๆ เป็นคำวิเศษณ์ เนื่องจากไม่สามารถปรากฏกับคำว่า ไม่ และ นี้ ได้ และปรากฏหน้าคำกริยา

สรุปชนิดคำ

คำเดี่ยว ไท่ เป็นได้ 3 ชนิดคำ ได้แก่ คำนาม คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์

คำประสม ที่ไท่ เพียงไท่ เป็น 2 ชนิดคำ ได้แก่ คำนาม และคำคุณศัพท์

คำประสม ไท่ ๆ เป็น 2 ชนิดคำ ได้แก่ คำคุณศัพท์ และคำวิเศษณ์

คำประสม ไค่ไท่ ไค่ไท่ ไค่ไท่ เป็น 1 ชนิดคำ ได้แก่ คำนาม

เมื่อวิเคราะห์ชนิดคำตามช่วงสมัย พบว่า คำเดี่ยว ไท่ เริ่มใช้ช่วงรัชกาลที่ 1 - 4 เป็นคำคุณศัพท์ก่อน จากนั้นช่วงรัชกาลที่ 5 - 8 จึงเป็นคำนามด้วย และปัจจุบัน (พ.ศ. 2526 - 2557) เป็นคำคุณศัพท์ คำนาม และคำวิเศษณ์ด้วย เช่นเดียวกับคำประสม ไท่ ที่เริ่มใช้ช่วงรัชกาลที่ 5 - 8 เป็นคำคุณศัพท์ก่อน จากนั้นช่วงรัชกาลที่ 9 - พ.ศ. 2525 จึงเป็นคำนามด้วย และปัจจุบัน (พ.ศ. 2526 - 2557) เป็นคำคุณศัพท์ คำนาม และคำวิเศษณ์ ดังตารางที่ 1

**หน้าที่** ผู้วิจัยใช้เกณฑ์หน้าที่ทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ และเกณฑ์หน้าที่ทางสัมพันธ์สาร ในการวิเคราะห์หน้าที่ พบว่า

ตารางที่ 1 ชนิดคำ ไท่ ในแต่ละช่วงสมัย

ประเภทคำ	ชนิดคำ	สมัย			
		ร.1 - ร.4	ร.5 - ร.8	ร.9 -2525	ปัจจุบัน
เดี่ยว	นาม		/	/	/
	คุณศัพท์	/	/	/	/
	วิเศษณ์			/	/
ประสม	นาม			/	/
	คุณศัพท์		/	/	/
	วิเศษณ์				/

ไท่ มี 3 หน้าที่ ดังนี้

1. แสดงความไม่ชี้เฉพาะ คือ คำที่ไม่บอกลงไปอย่างแน่ชัดว่าเป็นสิ่งนั้น สิ่งนี้ ปรากฏในประโยคบอกเล่า และปฏิเสธ ได้แก่ ไท่ ที่ไท่ ไค่ไท่ เพียงไท่ ไค่ไท่ และไท่ ๆ ดังตัวอย่าง

(21) อ้ายอนุภาบุตร ภรรยาหลงเรือพากันล่องไปทางใต้เรือใหญ่น้อยตามไปประมาณ 600 เสา จะไปไท่นั้นข้าพเจ้าหาไม่รู้ (คณะกรรมการจัดพิมพ์หนังสือหอสมุดแห่งชาติ, 2530: 102)

(22) "ฉันทไค้ละ ขอย่าไปรักใคร่ที่ไท่เลย" (นายสำราญ, 2544: 72)

(23) หยิบออกวางไว้ในงานนั้นแหละ ขอบอันไท่ก็หยิบอันนั้น (ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช, 2496: 56)

(24) ถ้าอย่างนั้นก็ไปหัดพายเรือให้เป็นที่ในสระ วันหลังจะได้พายเรือไปเที่ยวไท่ ๆ ด้วยกัน (ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช, 2496: 388)

(25) ถึงแม้งานจะสนุกเพียงไท่ เจ้าของงาน และแขกจะดีต่อเราสักเพียงไรข้าพเจ้าก็ไม่ไหว (พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช, 2515: 21)

(26) ลองจินตนาการดูว่าเราจะซิงค์ไค่ไท่ หากต้องจ่ายเงินค่ากระเช้า 1160 เยน เพื่อหวังขึ้นไปชมวิวยามค่ำคืนบนภูเขาฮาโกดาเตะ (ชดिया มหาสินธ์, 2557: 17)

จาก (21) - (26) ไท่ ที่ไท่ ไค่ไท่ เพียงไท่ ไค่ไท่ และไท่ ๆ แสดงความไม่ชี้เฉพาะเพราะไม่ได้ใช้ถาม และปรากฏในประโยคบอกเล่า และปฏิเสธ

2. แสดงการถาม คือ คำที่ไม่บอกลงไปอย่างแน่ชัดว่าเป็นสิ่งนั้น สิ่งนี้ และใช้เป็นคำถาม ปรากฏในประโยคคำถาม

ได้แก่ ไทน์ ที่ไทน์ แคไทน์ เพียงไทน์ อย่างไทน์ อันไทน์ สิ่งไทน์ ดังตัวอย่าง

(27) ถ้าจะมีผู้ถามว่า ตำราพิพากษาความเป็นยุติธรรม แล้วยการนี้เกิดมาแต่ไทน์ ทำไมถึงเหมือนกันทุกบ้านทุกเมือง (พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว, 2521: 130)

(28) ตำรัสถามว่า "นอนกันที่ไทน์" (พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว, 2512: 98)

(29) อย่างฉันที้แม่พลอยรักสักแคไทน์ (ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช, 2496: 337)

(30) ลองขี้มาชิ อันไทน์สวย (ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช, 2496: 58)

(31) การปลูกมะนาวแบบลงดิน กับการปลูกในวงบ่อ ซีเมนต์อย่างไทน์ดีกว่ากัน (มะนาววง, 2557: 11)

จาก (27) - (31) ไทน์ ที่ไทน์ แคไทน์ อย่างไทน์ อันไทน์ แสดงการถาม เพราะปรากฏในประโยคคำถาม และต้องการคำตอบ

**3. เชื่อมสัมพันธ์สาร** คือ คำที่ทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อม แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประโยคที่เรียงต่อเนื่องกัน ได้แก่ ไทน์ ไทน์ๆ ดังตัวอย่าง

(32) ในขณะที่กรุงเทพมหานครของข้าพเจ้ากำลังจะเป็นพื้นที่สีเขียว ไทน์จะเลือกตั้งซ่อมผู้แทน ไทน์จะเลือกตั้งตำแหน่งผู้ว่าฯกทม. (เจาะเกราะ, 2528: 8)

(33) ไทน์ๆ ก็เปลี่ยนการปกครองมานานจนเป็นสังคมนิยมแล้ว หวังว่าจะเป็นสังคมนิยมตัวอย่างที่อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไว้ได้ พร้อมกับก้าวไกลไปทางความเสมอภาพ (ยั่วให้แย้ง, 2532: 7)

จาก (32) - (33) ไทน์ๆ และ ไทน์ ไม่ได้ทำหน้าที่แสดงความไม่ชี้เฉพาะ หรือถามแต่อย่างใด แต่ทำหน้าที่เชื่อมประโยค

เมื่อวิเคราะห์หน้าที่ของ ไทน์ ในแต่ละช่วงสมัย พบว่า คำเดี่ยว ไทน์ เริ่มมีช่วงรัชกาลที่ 1 - 4 ทำหน้าที่แสดงความไม่ชี้เฉพาะก่อน จากนั้นช่วงรัชกาลที่ 5 - 8 ทำหน้าที่ถามด้วย และในปัจจุบัน (พ.ศ. 2526 - 2557) ทำหน้าที่แสดงความไม่ชี้เฉพาะ แสดงการถาม และเชื่อมสัมพันธ์สารด้วย เช่นเดียวกับ คำประสม ไทน์ เริ่มมีช่วงรัชกาลที่ 5 - 8 ทำหน้าที่แสดงความไม่ชี้เฉพาะก่อน จากนั้นช่วงรัชกาลที่ 9 - พ.ศ. 2525 จึงทำหน้าที่ถามด้วย และในปัจจุบัน (พ.ศ. 2526 - 2557) ทำหน้าที่แสดงความไม่ชี้เฉพาะ แสดงการถาม และเชื่อมสัมพันธ์สารด้วย

**ความหมาย** เนื่องจาก ไทน์ เป็นหลายชนิดคำ ดังนั้น ในการวิเคราะห์ความหมาย จึงพิจารณาตามชนิดคำ กล่าวคือ ถ้าเป็นคำนาม และคุณศัพท์ผู้วิจัยใช้แนวคิดของ Givon (1979: 387-404) หากเป็นคำวิเศษณ์พิจารณาจากบริบท ในการวิเคราะห์ความหมายจะไม่แยกวิเคราะห์ตามลักษณะการประกอบคำ จากข้อมูล พบ 5 ความหมาย ดังนี้

1. มีความหมายไม่อ้างอิง และไม่ชี้เฉพาะ เช่น

(34) ทรงตรัสถามว่า เขาจัดแจงหาลูกเรือที่ไทน์ (หลวงอุดมสมบัติ, 2530: 112)

(35) ข้าพเจ้ากล่าววว่า "แม่ปรง แม่คุณ นี้อ่อนหาย ไปไทน์ (นายสำราญ, 2458: 219)

(36) โจมเดินกลับไปคนเดียว คราวนี้คะเนทิศทางได้แล้วว่า "มัน" หายไปทางไทน์ (ว. วิจารณ์กุล, 2536: 186)

จาก (34) - (36) ไทน์ และ ที่ไทน์ ไม่ได้ อ้างถึง และ ชี้เฉพาะ ถึงสถานที่ใดโดยเฉพาะ แต่เป็นการกล่าวถึงทั่วๆ ไป

2. มีความหมายอ้างอิง แต่ไม่ชี้เฉพาะ เช่น

(37) ข้าพเจ้าเป็นชายถ้าเหงาใจได้ถึงเพียงนี้ หัวอกสาวน้อยนั้นจะหนาวใจได้ถึงเพียงไทน์ (นายสำราญ, 2458: 392)

(38) เหนือเมืองกันตาขึ้นไปกล่าวไม่ได้เลยว่ามี พลเมืองเป็นพม่าไทยแท้ๆที่ไทน์ (กรมพระนราธิปประพันธ์พงศ์, 2505: 176)

(39) เอาอย่างนี้ เวลาฝึกซ้อม ฉันที้มาฟังว่าเพลงไทน์สมควรเล่น เพลงไทน์ไม่สมควร (ว.วิจารณ์กุล, 2536: 136)

จาก (37) เพียงไทน์ อ้างถึง ความเหงาใจของหญิงสาว แต่ไม่ได้ชี้เฉพาะว่า เป็นหญิงสาวคนใด (38) ที่ไทน์ อ้างถึง เหนือเมืองกันตา แต่ไม่ได้ชี้เฉพาะว่าเป็นสถานที่ใด และ (39) เพลงไทน์ อ้างถึง เพลงไทยที่จะเล่นในงาน แต่ไม่ระบุว่าเป็น เพลงอะไร

3. มีความหมายอ้างอิง และชี้เฉพาะ เช่น

(40) เม็ดเงิน 1.2 แสนล้านบาท มันน้อยเสียเมื่อไร เอาแค่ 15% ลองไปคำนวณตัวเลขดูก็ได้ว่ามันมากมายแคไทน์ ที่นำไปแบ่งปันกัน (สหบาท, 2535: 4)

จาก (40) แคไทน์ อ้างถึง หรือ มีความหมาย ถึงจำนวนเงิน 15% ของ 1.2 แสนล้านบาท

4. มีความหมายว่า 'อย่างไรก็ตาม' เช่น

(41) ไทน์ๆ ก็เปลี่ยนการปกครองมานานจนเป็นสังคมนิยมแล้ว หวังว่าจะเป็นสังคมนิยมอย่างที่อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม (ยั่วให้แย้ง, 2532: 7)

จาก (41) ไทน์ๆ มีความหมายว่า 'อย่างไรก็ตาม' โดยเราสามารถนำคำนี้ไปแทนที่คำว่า ไทน์ๆ ได้ โดยที่ความหมายไม่เปลี่ยนแปลง

### 5. มีความหมายว่า 'อีก' เช่น

(42) ขณะนี้กรุงเทพมหานครของข้าพเจ้ากำลังจะเป็นพื้นที่สีเขียว ไทน์จะเลือกตั้งซ่อมผู้แทน ไทน์จะเลือกตำแหน่งผู้ว่าฯกทม. (เจาะเกราะ, 2528: 8)

จาก (42) ไทน์ มีความหมายว่า 'อีก' โดยเราสามารถนำคำนี้ไปแทนที่คำว่า ไทน์ ได้ โดยที่ความหมายไม่เปลี่ยนแปลง

ไทน์ มีการเปลี่ยนแปลงทางความหมายที่ชัดเจน ช่วงรัชกาลที่ 1-4 ไทน์ มีความหมาย "ไม่อ้างอิงและไม่ชี้เฉพาะ" ช่วงรัชกาลที่ 5 - 8 ก็มีความหมาย 'อ้างอิงและไม่ชี้เฉพาะ' ช่วงรัชกาลที่ 9 - พ.ศ. 2525 มีความหมาย 'อ้างอิงและไม่ชี้เฉพาะ' ด้วย และปัจจุบัน (พ.ศ. 2526 - 2557) มีความหมาย 'อย่างไรก็ตาม' และ 'อีก' ด้วย ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ความหมาย ไทน์ ตามช่วงสมัย

ความหมาย	สมัย			
	ร.1-ร.4	ร.5-ร.8	ร.9-2525	ปัจจุบัน
ไม่อ้างอิง, ไม่ชี้เฉพาะ	/	/	/	/
อ้างอิง, ไม่ชี้เฉพาะ		/	/	/
อ้างอิง, ชี้เฉพาะ			/	/
อย่างไรก็ตาม				/
อีก				/

### สรุปผลการวิจัย

ไทน์ ทั้งคำเดียวและคำประสม เป็นได้ 3 ชนิดคำ ได้แก่ คำคุณศัพท์ คำนาม และคำวิเศษณ์ มี 3 หน้าที่ ได้แก่ แสดงความไม่ชี้เฉพาะ แสดงคำถามและเชื่อมสัมพันธ์สาร และมี 5 ความหมาย ได้แก่ "ไม่อ้างอิงและไม่ชี้เฉพาะ" 'อ้างอิงและไม่ชี้เฉพาะ' 'อ้างอิงและชี้เฉพาะ' 'อย่างไรก็ตาม' และ 'อีก'

ไทน์ มีการเปลี่ยนแปลงทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านชนิดคำ ไทน์ เป็นคำคุณศัพท์ก่อน จากนั้น จึงเป็นคำนาม และคำวิเศษณ์ด้วย ด้านหน้าที่ ไทน์ ทำหน้าที่แสดงความไม่ชี้เฉพาะก่อน จากนั้นจึงแสดงคำถาม และเชื่อมสัมพันธ์สารด้วย ด้านความหมาย ไทน์ มีความหมาย 'ไม่อ้างอิงและไม่ชี้เฉพาะ' ก่อน ต่อมา

มีความหมาย 'อ้างอิงและไม่ชี้เฉพาะ' 'อ้างอิงและชี้เฉพาะ' 'อย่างไรก็ตาม' และ 'อีก' ด้วย โดยมีการใช้ชนิดคำ หน้าที่และความหมายที่เพิ่มขึ้นมาในแต่ละช่วงสมัยควบคู่ไปกับชนิดคำ หน้าที่ และความหมายเดิม

### อภิปรายผล

1. จากผลการศึกษา ที่พบว่า ปัจจุบัน ไทน์ มี 3 หน้าที่ ได้แก่ แสดงความไม่ชี้เฉพาะ แสดงคำถาม และเชื่อมสัมพันธ์สาร แสดงให้เห็นว่า ต่างจากที่นักภาษาศาสตร์หลายๆ ท่านได้เคยกล่าวไว้ว่า ไทน์ ทำหน้าที่เพียงแสดงคำถาม และแสดงความไม่ชี้เฉพาะเท่านั้น นอกจากนี้ยังพบว่า ไทน์ มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก จากช่วงสมัยรัชกาลที่ 1-4 ที่ทำหน้าที่เพียงแสดงคำถาม และแสดงความไม่ชี้เฉพาะเท่านั้น

2. จากผลการศึกษาคำความหมาย ไทน์ ที่พบว่าในช่วงแรก มีความหมาย 'ไม่อ้างอิงและไม่ชี้เฉพาะ' ต่อมา มีความหมาย 'อ้างอิงและไม่ชี้เฉพาะ' 'อ้างอิงและชี้เฉพาะ' 'อย่างไรก็ตาม' และ 'อีก' แสดงให้เห็นว่า ไทน์ ค่อยๆ มีการขยายความหมายมากขึ้น

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ไทน์ ทั้งคำเดียวและคำประสม เมื่อทำหน้าที่แสดงความไม่ชี้เฉพาะแล้ว จะทำหน้าที่แสดงคำถามด้วย ได้แก่ ไทน์ ที่ไทน์ แคไทน์ อันไทน์ แต่ที่พบว่าบางคำทำหน้าที่เพียงอย่างเดียวหนึ่ง กล่าวคือ ทำหน้าที่ถามอย่างเดียว ได้แก่ อย่างไทน์ ทำหน้าที่แสดงความไม่ชี้เฉพาะอย่างเดียว ได้แก่ เพียงไทน์ ซึ่งอาจเพราะงานวิจัยชิ้นนี้ศึกษาเฉพาะข้อมูลที่เป็นงานเขียนเท่านั้น คำบางคำอาจใช้เฉพาะบริบทการสนทนาหรือบริบทอื่นๆ ที่ไม่ใช่การเขียน

### ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษา ไทน์ ในบริบทอื่นๆ เพิ่มเติม เช่น ในบริบทการสนทนา ว่ามีการใช้ที่เหมือน หรือต่างจากการเขียนอย่างไร

2. ควรศึกษาหน้าที่ของคำว่า ไทน์ และ ไทน์ ควบคู่กับ ไทน์ ด้วย เพื่อให้เห็นพัฒนาการ และลักษณะทางวากยสัมพันธ์ หน้าที่ และความหมายของคำเหล่านี้ทั้งระบบ เนื่องจากเป็นไปได้ว่า ในบริบทที่ต่างกันก็อาจใช้คำที่ต่างกันไป เช่น อาจใช้ เพียงไร แสดงคำถาม แต่ใช้ เพียงไทน์ แสดงความไม่ชี้เฉพาะ เป็นต้น



## เอกสารอ้างอิง

- กรมพระยาดำรงราชานุภาพ. 2516. **ความทรงจำดำรงราชานุภาพ**. กรุงเทพมหานคร: บุรินทร์การพิมพ์.
- กรมศิลปากร. 2521. **กฎหมายตราสามดวง**. กรุงเทพมหานคร: กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์.
- กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์. 2533. **จดหมายจางวางหว่า**. พระนคร: คลังพิทยา.
- กำชัย ทองหล่อ. 2550. **หลักภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- ขติยา มหาสินธ์. 1 มีนาคม 2557. "ตะลุมซอกโกโตโตเถียว". มติชน: 17
- คณะกรรมการจัดพิมพ์หนังสือหอสมุดแห่งชาติ. 2530. **จดหมายเหตุรัชกาลที่ 3 เล่ม 3**. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคลสหประชาพานิชย์.
- คณะกรรมการจัดพิมพ์เอกสารทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมและโบราณคดี. 2510. **ประชุมจดหมายเหตุสมัยอยุธยา ภาค 1**. กรุงเทพมหานคร: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- คณะกรรมการชำระประวัติศาสตร์ไทย. 2534. **ประชุมศิลาจารึก ภาค 7**. กรุงเทพมหานคร: สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี.
- คณะกรรมการพิจารณาและจัดพิมพ์เอกสารทางประวัติศาสตร์. 2523. **ประชุมหมายรับสั่งภาคที่ 2 สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก**. กรุงเทพมหานคร: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- คณะกรรมการพิจารณาและจัดพิมพ์เอกสารทางประวัติศาสตร์. 2523. **ประชุมหมายรับสั่งภาคที่ 3 สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย**. กรุงเทพมหานคร: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- คณะกรรมการพิจารณาและจัดพิมพ์เอกสารทางประวัติศาสตร์. 2523. **ประชุมหมายรับสั่งภาคที่ 1 สมัยกรุงธนบุรี**. กรุงเทพมหานคร: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- คณะกรรมการหอพระสมุดวชิรญาณ. 2510. **คำให้การขุนหลวงหาวัด ฉบับหลวง**. กรุงเทพมหานคร: คลังพิทยา.
- คึกฤทธิ์ ปราโมช. 2010. **สี่แผ่นดิน**. กรุงเทพฯ: สยามรัฐ.
- "เจาะเงาะ". 1 ตุลาคม 2528. ข่าวสด: 8.
- ชาติ กอบจิตติ. 2533. **คำพิพากษา**. พิมพ์ครั้งที่ 17. กรุงเทพมหานคร: คณวรรณกรรม.

- "ตั้งราคาอ้อย 800 บาทต่อตัน". 30 พฤศจิกายน 2548. คมชัดลึก: 11.
- นवरรณ พันธุมธา. 2551. **ไวยากรณ์ไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์.
- นายสำราญ. 2544. **ความไม่พยายาม**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ดับเบิลนายด์.
- บรรจบ พันธุมธา. 2541. **ลักษณะภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- "ปลุกมะนาวในวงบ่อ". 17 มีนาคม 2557. มติชน: 11.
- พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว. 2521. **ประชุมพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ 4**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย.
- พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว. 2512. **จดหมายเหตุพระราชกิจรายวันในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว**. พระนคร: โรงพิมพ์ดีพระจันทร์.
- พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช. 2515. **เมื่อข้าพเจ้าจากสยามสู่สวีเดนแลนด์**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เซ่งฮง ใน ที่ระลึกเนื่องในงานสถาปนาปิยศพนายอรุณ ทองงาม วันที่ 16 สิงหาคม 2515.
- พระยาอุปกิตศิลปสาร. 2546. **หลักภาษาไทย: อักษรวิธี วจิวิภาค วากยสัมพันธ์ ฉันทลักษณ์**. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- "ยั่วให้แย่ง". 22 สิงหาคม 2532. มติชน: 7.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2542. **พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน**. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- ว. วินิจัยกุล. 2536. **น้ำใสใจจริง**. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า.
- วินทร์ เลียววาริณ. 2545. **ปีกแดง**. กรุงเทพฯ: 133.
- ศรีบูรพา. 2529. **ปราบพยศ**. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า.
- ศรีบูรพา. 2536. **ข้างหลังภาพ**. พิมพ์ครั้งที่ 24. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า.
- สหบาท. 3 กันยายน 2535. "ส่องตำรวจ". ไทยรัฐ.
- หลวงอุดมสมบัติ. 2530. **จดหมายเหตุหลวงอุดมสมบัติ**. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- อนงค์ เอียงอุบล. 2525. "การศึกษาเชิงวิเคราะห์คำประสมในภาษาไทย." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, กิติมา อินทร์มพรรย์ และณัฐวุฒิ  
ไชยเจริญ. 2554. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์โครงการ  
ไวยากรณ์ไทยฉบับครอบคลุมภาษาย่อย เล่ม 1 เรื่อง  
ไวยากรณ์ภาษาไทยมาตรฐาน. กรุงเทพฯ: สำนักงาน  
คณะกรรมการการอุดมศึกษา และสำนักงานกองทุน  
สนับสนุนการวิจัย.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2553. **ชนิดของคำในภาษาไทย:  
การวิเคราะห์ทางวากยสัมพันธ์**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์  
แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Givon. T. 1979. *On understanding Grammar*. New York:  
Academic Press.

Halliday. M, and Hassan.R. 1978. *Cohesion in English*.  
London: Longman Group.



#### >> **อัญธิกา ธรรมเนียม**

จบการศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และระดับปริญญาตรี หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สถาบันราชภัฏเทพสตรี จังหวัดลพบุรี ปัจจุบันกำลังศึกษาในระดับปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์



#### >> **ดร.นัทธันัน นาดประทาน**

จบการศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และระดับปริญญาตรี หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปัจจุบันทำงานเป็นอาจารย์ประจำภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์



#### >> **ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พุทชชาติ โปธิบาล**

จบการศึกษาระดับปริญญาเอก หลักสูตรอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับปริญญาโท หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์เอเชีย อาคเนย์ จากมหาวิทยาลัยมหิดล และระดับปริญญาตรี หลักสูตรอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร ปัจจุบันดำรงตำแหน่งคณบดีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์